

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyně: **I. F.**
narozená X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

za účasti: **R. F.**
narozený X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2025, č. j. OAM-2279-12/ZR-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2025, č. j. OAM-2279-12/ZR-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Zrušení povolení k dlouhodobému pobytu

1. Žalobkyně pobývá na území ČR od roku 2014, naposledy na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 6. 10. 2021 do 5. 10. 2026.
2. Trestním příkazem Okresního soudu v Nymburce ze dne 3. 2. 2025, č. j. 1 T 9/2025-69, byla žalobkyně shledána vinnou, že dne 29. 12. 2024 řídila osobní automobil, ačkoliv před jízdou požíla alkohol, v důsledku požitého alkoholu při jízdě přejela do protisměru a narazila do jiného osobního vozidla, které stálo při okraji komunikace, čímž způsobila škodu v celkové výši 62 000 Kč. Následně bylo v její krvi zjištěno 1,88 promile alkoholu. Tím spáchala přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, za což jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu 18 měsíců a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci 19. 2. 2025.
3. Na základě tohoto odsouzení žalovaný zahájil řízení o zrušení platnosti žalobkynina povolení k dlouhodobému pobytu.
4. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 16. 4. 2025 uvedla, že udělala hroznou chybu a velmi toho lituje. Byla to ale její jediná chyba. V ČR žije od roku 2014, má zde manžela (osoba zúčastněná na řízení) a tři nezletilé děti (ročníky 2011, 2017 a 2022), o které pečuje. S nejmladším N. je doma na rodičovské dovolené, starší děti zde chodí do školy. N. potřebuje operaci mandlí. Nevěděla, že takto zásadně může ohrozit život své rodiny v ČR.
5. Znovu se žalobkyně vyjádřila dne 28. 4. 2025. Opět zdůraznila, že šlo o exces z jejího jinak bezproblémového 11letého pobytu v ČR. Podotkla, že jí byl uložen trest na samé spodní hranici zákonné sazby, což si vyložila tak, že nešlo o natolik závažný trestný čin, aby přišla o pobytové oprávnění. Dále odkázala na čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále „směrnice o právu na sloučení rodiny“) a rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 12. 12. 2019 ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18, *G.S. a V.G.*, z nichž dovozovala, že její pobytové oprávnění lze zrušit pouze, pokud by její trestný čin měl takovou závažnost či povahu, aby bylo nutné vyloučit její další pobyt na území. Navíc i čl. 17 odkazované směrnice vyžaduje individualizované posouzení každého případu, včetně zohlednění povahy a pevnosti rodinných vztahů žalobkyně na území. V tomto ohledu zdůraznila, že dvě její děti se v ČR již narodily a pro celou rodinu by mělo fatální dopad, pokud by musela z ČR vycestovat. Navíc s ohledem na napadení Ukrajiny Ruskem už nemají ani kam se vrátit. Dále odkázala na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
6. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 7. 2025 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný zrušil platnost žalobkynina povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), a současně

žalobkyni stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

7. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, čímž byl naplněn důvod pro zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobkyně, že šlo o přečin, a nikoliv závažný trestný čin, žalovaný uvedl, že není kompetentní k posuzování míry zavinění žalobkyně, nicméně pro účely tohoto řízení je podstatné, že byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin. Navíc řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky lze považovat za nejtěžší porušení dopravních předpisů. K argumentaci žalobkyně čl. 6 odst. 2 směrnice o právu na sloučení rodiny žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2024, sp. zn. 46 A 62/2012 (šlo o č. j. 46 A 63/2012-61, pozn. soudu), podle něhož *„zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli by tedy představovat byť jen potencionální brozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“*. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezohledňuje závažnost trestného činu či výši trestu. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26. K žalobkyní zmíněné ruské invazi na Ukrajinu žalovaný podotkl, že se žalobkyně může ucházet o přijetí v jiné bezpečné zemi, případně využít bezvízový styk mezi ČR a Ukrajinou.
8. Přestože na několika místech napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že není jeho povinností, aby se v tomto řízení zabýval dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, následně tak přesto s odkazem na žalobkyní uplatněné námitky učinil. Poukázal na to, že zrušení pobytového oprávnění žalobkyně nebude mít přímý vliv na pobytová oprávnění dalších členů její rodiny. K manželovi a nezletilým dětem nedoložila žádné podrobnější informace kromě potvrzení, že s nimi žalobkyně chodí k lékaři a vodí je do školy. Případné dopady do jejího rodinného života jsou důsledkem jejího vlastního nezodpovědného chování. Délka pobytu od roku 2014 není tak dlouhá, aby bylo zrušení pobytového oprávnění v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Svým trestným činem ohrožovala ostatní účastníky silničního provozu. Ani nejlepší zájem dětí ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nelze stavět nad všechny další okolnosti a používat jej jako štít proti zrušení pobytového oprávnění. Její děti nejsou závislé výlučně na její péči. Není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval cizinec s dlouhodobým pobytem, který byl pravomocně odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky.

Shrnutí žaloby

9. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí dne 21. 8. 2025 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), jíž se domáhá jeho zrušení.
10. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zejména jeho větu druhou.
11. Žalobkyně odkázala na odůvodnění pozměňovacího návrhu (poslance Romana Váni) k návrhu zákona č. 314/2015 Sb., kterým byla zmíněná druhá věta vložena do § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož: *„S ohledem na současnou situaci je třeba mít dostatečně účinné nástroje, jak se vypořádat s cizinci žijícími v ČR, kteří nehodlají respektovat české zákony*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a v ČR páchají a budou páchat závažnou trestnou činnost, či závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Cílem není postihovat všechny cizince, ale jen ty, kteří nehodlají respektovat zákony České republiky“ (zdůrazněno žalobkyní).

12. Žalobkyně si uvědomuje závažnost svého trestného činu, kterého velice lituje a projevuje snahu odstranit jeho následky, nicméně nepovažuje zrušení svého pobytového oprávnění za přiměřené a spáchaný přečin nepovažuje za závažnou trestnou činnost. Citované ustanovení nelze aplikovat plošně, jak učinil žalovaný.
13. Žalobkyně žije v ČR s manželem a třemi nezletilými dětmi bezkonfliktní a spořádaný život. Vzorně se stará o domácnost a děti, což žalovanému doložila lékařskými zprávami a potvrzeními ze školských zařízení. Žalobkyně též doložila, že není závislá na alkoholu či drogách. Spáchaného trestného činu lituje, alkohol požívá zřídka. Ten den však prožívala smutek, protože se dozvěděla o úmrtí osoby blízké během válečného konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou. Nikdy dříve nebyla souzená, dodržuje a hodlá dodržovat právní řád České republiky.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 9. 2025 zopakoval, že není kompetentní k tomu, aby zohledňoval míru zavinění žalobkyně. Není tak na místě, aby žalobkyně zmiňovala, že spáchala čin, který podle ní není závažnou trestnou činností. Odkázal na rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 4. 2025, č. j. 66 A 5/2025-63, a NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, a na judikaturu ke zrušení platnosti zaměstnaneckých karet, kterou považoval za přílehu i v tomto případě. Podotkl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval jak jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny, tak nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobkyně. K odkazu žalobkyně na výše citovaný pozměňovací návrh žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, kam tím žalobkyně směřuje, a nadto je podstatné znění zákona a příslušná judikatura. Dále zrekapituloval nosné důvody napadeného rozhodnutí a odkázal na něj.

Další vyjádření

15. Manžel žalobkyně ve vyjádření ze dne 8. 9. 2025 uvedl, že žalobkyně udělala velkou chybu, za kterou si nese následky (trest, škoda na autě, zákaz řízení, který je v K. hodně citelný). On zde žije již 19 let, jsou slušná rodina, mají tři malé děti (3, 7 a 13 let), on podniká a bez manželky tady nemůžou fungovat. Žalobkyně podle něj uznává chybu a už se to nikdy nestane.
16. Ačkoliv výslovně formálně manžel žalobkyně neoznámil, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, fakticky tak v reakci na výzvu soudu, jíž ho oslovil jako potenciální osobu zúčastněnou na řízení, tímto vyjádřením učinil, a to ve stanovené lhůtě. Proto jej soud považoval za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.
17. Téhož dne se znovu vyjádřila i samotná žalobkyně. Zopakovala popis své rodinné situace na území ČR. K tomu přiložila vyjádření sousedky, paní M. P., podle něhož je rodina žalobkyně přátelská, pracovitá a nápomocná a rodiče se vzorně starají o své děti.

Posouzení věci soudem

Procesní podmínky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
19. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí je též přípustná, neboť podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že proti rozhodnutím žalovaného opřeným o § 46a odst. 1 větu druhou tohoto zákona nelze podat odvolání. Napadené rozhodnutí je tudíž rozhodnutím, proti kterému již nelze uplatnit řádné opravné prostředky před správním orgánem [§ 68 písm. a) s. ř. s.].
20. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 172 odst. 10 zákona o pobytu cizinců do 90 dnů ode dne jejího podání. Protože rozhodl bezodkladně přímo o žalobě, nerozhodoval již samostatně o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, odst. 27).
21. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.

Věcné posouzení žaloby

22. V nyní posuzované věci žalovaný zrušil platnost žalobkynina pobytového oprávnění podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců.
23. Podle tohoto ustanovení ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
24. Žalovaný má pravdu potud, že samotné znění tohoto ustanovení zákona od něj nevyžaduje zkoumání výše uloženého trestu, závažnosti či jiných okolností spáchané úmyslné trestné činnosti.
25. Pomíjí však, že na tento případ dopadá též směrnice o právu na sloučení rodiny a rozsudek SDEU ve věcech *G.S. a V.G.*, na které jej i žalobkyně výslovně upozorňovala ve správním řízení.
26. Dle čl. 6 odst. 2 směrnice o právu na sloučení rodiny členské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí.
27. V odkazovaném rozsudku ve věcech *G.S. a V.G.* SDEU podal výklad tohoto ustanovení směrnice o právu na sloučení rodiny. V rozsudku uvedl, že (důraz přidán):

*Vzhledem k tomu, že povolení sloučení rodiny je obecným pravidlem, musí být čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 za těchto podmínek vykládán restriktivně a rozhodovací prostor, jež přiznává členským státům, nemůže být těmito státy užíván takovým způsobem, který by ohrožoval cíl této směrnice a její užitečný účinek (obdobně viz rozsudky ze dne 9. července 2015, *K a A*, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 50, a ze dne 7. listopadu 2018, *C a A*, C-257/17, EU:C:2018:876, bod 51).*

S ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 56 až 59 tohoto rozsudku přesto z volby učiněné unijním normotvůrcem vyplývá, že toto omezení rozhodovacího prostoru členských států nemůže znamenat,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

že by bylo vyloučeno, aby příslušné orgány použily čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 pouze s poukazem na okolnost, že dotyčná osoba byla odsouzena za spáchání trestného činu, aniž by musely prokázat, že osobní chování této osoby představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu.

V souladu se zásadou proporcionality, která je jednou z obecných zásad unijního práva, však vnitrostátní praxe uplatňování těchto ustanovení nesmí zejména překračovat meze toho, co je nezbytné pro zaručení veřejného pořádku (obdobně viz rozsudek ze dne 9. července 2015, K a A, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51).

Z toho vyplývá, že příslušné orgány nemohou mít automaticky za to, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86, na základě pouhé skutečnosti, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení.

Tyto orgány tak mohou prokázat, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, pouhým poukazem na okolnost, že byl tento státní příslušník odsouzen za spáchání trestného činu, pouze pokud má tento trestný čin takový stupeň závažnosti či takovou povahu, že je nutné vyloučit pobyt tohoto státního příslušníka na území dotyčného členského státu.

Tento závěr je ostatně podpořen jak odkazem na „odsouzení za spáchání závažného trestného činu“ v bodě 14 odůvodnění směrnice 2003/86, tak – pokud jde specificky o odnětí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti – požadavkem uloženým v čl. 6 odst. 2 druhém pododstavci této směrnice, totiž vzít v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání, jehož se daná osoba dopustila.

Kromě toho před přijetím zamítavého rozhodnutí na základě článku 6 uvedené směrnice musí příslušné orgány provést v souladu s článkem 17 téže směrnice individuální posouzení situace dotyčné osoby s tím, že náležitě zohlední povahu a pevnost rodinných vztahů této osoby, délku jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, bod 58 a citovaná judikatura).

S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku ve věci C-381/18 a na druhou a třetí otázku ve věci C-382/18 odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní praxi, podle níž mohou příslušné orgány z důvodů veřejného pořádku zamítnout žádost o vstup a pobyt podanou na základě této směrnice z důvodu odsouzení v trestním řízení během předchozího pobytu na území dotyčného členského státu a odejmout povolení k pobytu udělené na základě uvedené směrnice nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti, jestliže byl žadateli uložen dostatečně vysoký trest ve vztahu k délce pobytu, za předpokladu, že se tato praxe uplatní jen tehdy, jestliže je trestný čin, za nějž byl uložen trest v trestním řízení, dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit pobyt tohoto žadatele, a tyto orgány provedou individuální posouzení podle článku 17 téže směrnice, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

28. Z tohoto výkladu SDEU nutně vyplývá, že žalovaný postupoval nesprávně, když se nezabýval (a explicitně tak v reakci na argumentaci žalobkyně odmítl v napadeném rozhodnutí učinit) závažností žalobkyní spáchaného trestného činu, konkrétně tím, zda je tento trestný čin dostatečně závažný na to, aby bylo nezbytné vyloučit další pobyt žalobkyně na území. Žalobkyně spáchala přečin, nešlo tedy o trestný čin takové závažnosti či povahy, u něhož by bez jakéhokoli bližšího zhodnocení bylo možné automaticky dovodit, že je nutné vyloučit další pobyt žalobkyně na území.
29. Shodné závěry vyslovil NSS v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39. Ty převzala i další judikatura správních soudů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33, a ze dne 25. 1. 2023, č. j. 2 Azs 179/2022-28, a dále též rozsudky Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 6. 2022, č. j. 16 A 118/2020-52, odst. 19, Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 A 35/2022-51, odst. 25–27, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2023, č. j. 30 A 70/2023-29, odst. 33). A shoduje se s nimi i odborná literatura (viz Pořízek, P.: *Pokus o škálu výhrad veřejného pořádku v cizineckých a azylových věcech aneb není výhrada jako výhrada*. In: Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2020/2021. Kancelář veřejného ochránce práv, Brno 2022, str. 104–105). NSS v rozsudku č. j. 1 Azs 27/2020-39 dodal, že forma zavinění (tj. zda šlo o úmysl, či nedbalost) sice vypovídá o vnitřním psychickém stavu pachatele trestného činu, bez dalšího však nestanoví nic o závažnosti či druhu protiprávního jednání ani dle čl. 6 odst. 2 směrnice o právu na sloučení rodiny, ani podle § 174a zákona o pobytu cizinců (viz jeho odst. 30).

30. Judikatura, na kterou odkazuje žalovaný, se buď netýká pobytových oprávnění za účelem společného soužití rodiny, tudíž na ně nedopadá směrnice o právu na sloučení rodiny ani ji interpretující rozsudek SDEU ve věcech *G.S. a V.G.*, případně jde o judikaturu, která předcházela vydání tohoto rozsudku SDEU, který je pro nyní posuzovanou věc významný.
31. Ačkoliv žalobkyně v žalobě (na rozdíl od správního řízení) již výslovně neodkázala na směrnici o právu na sloučení rodiny ani na rozsudek SDEU ve věcech *G.S. a V.G.*, vůči napadenému rozhodnutí v žalobě namítla, že jí spáchaný trestný čin nepředstavuje závažnou trestnou činnost, pro kterou by bylo přiměřené zrušit její povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a vymezila se proti paušální interpretaci § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců zastávané žalovaným. Současně jí v žalobě citovaný pozměňovací návrh prezentovala tak, že nemají být postihováni všichni cizinci, ale jen ti, kteří **budou** na území ČR páchat trestnou činnost. Takto formulované námitky soud považuje za dostatečně vymezený žalobní bod, který směřuje proti jednomu z nosných důvodů napadeného rozhodnutí, že závažnost spáchaného úmyslného trestného činu nehraje při aplikaci § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců roli.
32. Z výše uvedených důvodů je tento závěr žalovaného chybný.
33. Pokud jde o přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaný se jimi navzdory opakovaným nesprávným tvrzením o tom, že tak činit nemusí, v napadeném rozhodnutí zabýval. V tomto ohledu soud naopak v žalobě postrádá konkrétní oponenturu, která by toto posouzení žalovaného věcně zpochybnila. Žalobkyně v žalobě pouze stručně zrekapitulovala některé aspekty jejího rodinného života, zejména tedy že v ČR žije společně s manželem a třemi nezletilým dětmi (což žalovaný nikdy nezpochybňoval), aniž by konkrétně namítla, v čem podle ní žalovaný při posuzování přiměřenosti vlastně pochybil. Proto se soud sám blíže touto otázkou nemohl zabývat (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
34. Pro účely dalšího řízení je však na místě podotknout, že rozsudek SDEU ve věcech *G.S. a V.G.* má svoji relevanci i pro posouzení této přiměřenosti (viz jeho odst. 64, 67 a zejména 68).

Závěr a náklady řízení

35. Soud tak uzavírá, že závěr žalovaného, že závažnost spáchaného trestného činu není při aplikaci § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců relevantní, je nesprávný, neboť žalovaný se naopak musí zabývat tím, zda šlo o trestný čin dostatečně závažný na to, aby bylo nezbytné vyloučit další pobyt žalobkyně na území.

36. Krajský soud v tomto pochybení žalovaného spatřuje důvod ke zrušení podle § 78 odst. 1 s. ř. s., nikoliv dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť závěr žalovaného je přezkoumatelný, nicméně je nesprávný po věcné stránce, a tedy nezákonný ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Až důsledkem této nezákonnosti je nedostatečné posouzení závažnosti spáchaného trestného činu a nezodpovězení otázky, zda bylo nezbytné vyloučit další pobyt žalobkyně na území, tedy zrušit její povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
37. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení vůči žalovanému. Tyto náklady spočívají pouze v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Nezastoupené žalobkyni nelze ve správním soudnictví přiznat paušální náhradu nákladů řízení (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79) a žádné další náklady kromě zaplaceného soudního poplatku nevyplývají z obsahu soudního spisu ani je žalobkyně nedoložila. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
39. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí v řízení nebyla uložena žádná povinnost a soud neshledal ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele ospravedlňující jiný postup (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. září 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.